

7.3.2011

B7-0173/2011

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę na temat oświadczenia wiceprzewodniczącej komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

w sprawie sytuacji w Libii

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Elmar Brok, Ioannis Kasoulides, Cristian Dan Preda, Mario Mauro, Marietta Giannakou, Hans-Gert Pöttering, Gabriele Albertini, Tunne Kelam, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Lena Kolarska-Bobińska, Elena Băsescu, Michael Gahler, Alf Svensson, Laima Liucija Andrikienė, Inese Vaidere, Vito Bonsignore, Simon Busuttil, Joachim Zeller, Tokia Saïfi, Michèle Striffler, Andrzej Grzyb, Krzysztof Lisek, Vytautas Landsbergis, Artur Zasada, Salvatore Iacolino, Dominique Vlasto, Alfredo Pallone, Philippe Juvin, Traian Ungureanu, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Ernst Strasser, Roberta Angelilli, Véronique Mathieu, Nadezhda Neynsky, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska

w imieniu grupy politycznej PPE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji w Libii

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję nr 1970 (2011) Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 26 lutego 2011 r.,
 - uwzględniając decyzję Rady z dnia 28 lutego br. wdrażającą rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ i nakładającą dodatkowe środki restrykcyjne na osoby odpowiedzialne za brutalne potraktowanie ludności cywilnej,
 - uwzględniając zawieszenie negocjacji w sprawie umowy ramowej między UE a Libią w dniu 22 lutego br.,
 - uwzględniając niedawne oświadczenia wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji Catherine Ashton w sprawie Libii (z dnia 20 lutego, 23 lutego, 26 lutego i 27 lutego br.),
 - uwzględniając przemówienie komisarza ds. rozszerzenia i polityki sąsiedztwa Štefana Fülego na temat ostatnich wydarzeń w Afryce Północnej, ogłoszone przed Komisją Spraw Zagranicznych Parlamentu Europejskiego w Brukseli dnia 28 lutego 2011 r.¹,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że niedawne demonstracje w kilku krajach arabskich w Północnej Afryce i na Bliskim Wschodzie są wezwaniem do położenia kresu autorytarnym reżimom oraz do reform politycznych, ekonomicznych i społecznych, a także apelem o wolność, demokrację i lepsze warunki życia dla obywateli,
- B. mając na uwadze, że od dnia 15 lutego początkowo pokojowe protesty przeciwko libijskiemu reżimowi stały się celem ataków o wyjątkowej brutalności; mając na uwadze, że pułkownik Kaddafi brutalnie stłumił protesty za pomocą libijskich sił zbrojnych i milicji, stosując masowy ostrzał z broni maszynowej oraz używając snajperów i samolotów wojskowych przeciw cywilom; mając na uwadze, że w rezultacie gwałtownie wzrosła liczba ofiar śmiertelnych, a wiele osób zostało rannych lub aresztowanych,
- C. mając na uwadze, że po kilku dniach krwawych starć pomiędzy protestującymi a siłami rządowymi demonstranci przejęli już kontrolę nad częścią strategicznych miast, w tym Bengazi; mając na uwadze, że po wyzwoleniu wschodniej części kraju powstańcy walczący przeciwko przywódcy Libii Muammarowi Kaddafiemu zbliżają się do stolicy kraju Trypolisu, gdzie toczą się walki,
- D. mając na uwadze, że siły skierowane przeciwko reżimowi Kaddafiego przejęły kontrolę nad większością złóż ropy i gazu, w związku z czym sankcje energetyczne przeciwko

¹ <http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=SPEECH/11/130&language=en>

Libii miałyby się z celem,

- E. mając na uwadze, że według UNHCR w ostatnich dniach ponad 140 000 ludzi uciekło do sąsiednich krajów (głównie do Egiptu i Tunezji) a kilka tysięcy utknęło na granicy i pilnie potrzebuje pomocy; mając na uwadze, że prowadzi to do powstania nadzwyczajnej sytuacji humanitarnej, która wymaga natychmiastowej reakcji ze strony UE,
- F. mając na uwadze, że zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1970 (2011) powtarzające się i masowe ataki na ludność cywilną w Libii mogą zostać uznane za zbrodnie przeciwko ludzkości,
- G. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ, działając w oparciu o rozdział VII Karty Organizacji Narodów Zjednoczonych, wprowadziła, na mocy rezolucji nr 1970 (2011) z dnia 26 lutego, embargo na dostawy broni i nałożyła sankcje wobec Muammara Kaddafiego i osób odpowiedzialnych za represje oraz przekazała sprawę dotyczącą sytuacji w Libii Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu,
- H. mając na uwadze, że z dniem 22 lutego UE zawiesiła toczące się negocjacje w sprawie umowy ramowej między UE a Libią, jak również wszystkie porozumienia o współpracy z Libią; mając na uwadze, że dnia 28 lutego Rada UE przyjęła dodatkowe środki restrykcyjne wobec Libii,
- I. mając na uwadze, że wolność wypowiedzi i prawo do pokojowych zgromadzeń stanowią niezbywalne prawa człowieka, które muszą być przestrzegane i chronione,
- J. mając na uwadze, że z każdym dniem trwania powstania sytuacja humanitarna w Libii staje się coraz trudniejsza z powodu braku leków, a także paliwa i żywności; mając na uwadze, że według Agencji Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców ponad 140 000 ludzi uciekło do sąsiedniego Egiptu i Tunezji,
- K. mając na uwadze, że masowy i niemożliwy do zatrzymania napływ wysiedleńców doprowadził do dramatycznych sytuacji także w dziedzinie opieki zdrowotnej, a interwencje humanitarne przeprowadzane przez niektóre państwa członkowskie stanowią skuteczną odpowiedź na potrzeby dotkniętej ludności,
- L. mając na uwadze, że UE jest żywotnie zainteresowana demokracją, stabilnością, dobrobytem i pokojem w Afryce Północnej,
- M. mając na uwadze, że masowe protesty w wielu krajach arabskich pokazały, że niedemokratyczne i autorytarne reżimy nie są w stanie zapewnić wiarygodnej stabilności i że wartości demokratyczne nie mogą istnieć bez partnerstwa gospodarczego i politycznego,
 - 1. solidaryzuje się z narodem libijskim, a zwłaszcza z młodymi Libijczykami, którzy są najważniejszą siłą dążącą do wprowadzenia demokracji i do zmiany reżimu, oraz popiera ich uzasadnione aspiracje demokratyczne, gospodarcze i społeczne; surowo potępia jawne i systematycznego łamanie przez reżim Kaddafiego praw człowieka w Libii, a zwłaszcza brutalne stłumienie pokojowych wystąpień zwolenników demokracji, dziennikarzy i obrońców praw człowieka;

2. surowo potępia celowe zastosowanie niewspółmiernej siły wobec protestujących oraz głęboko ubolewa, że w rezultacie wiele osób poniosło śmierć lub doznało obrażeń; przesyła kondolencje rodzinom ofiar;
3. wzywa zatem do natychmiastowego zakończenia brutalnej dyktatury pułkownika Kaddafiego oraz wzywa go do niezwłocznego ustąpienia, aby zapobiec dalszemu rozlewowi krwi i umożliwić pokojowe przemiany polityczne; wzywa władze Libii do natychmiastowego odrzucenia przemocy oraz umożliwienia pokojowego rozwiązania sytuacji, będącego spełnieniem uzasadnionych oczekiwań libijskiego społeczeństwa; wzywa władze Libii do przestrzegania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, do zniesienia wszelkich ograniczeń wolności wypowiedzi, w tym za pośrednictwem internetu, a także do umożliwienia natychmiastowego dostępu zagranicznym mediom i niezależnym obserwatorom nadzorującym przestrzeganie praw człowieka;
4. wzywa UE i społeczność międzynarodową, aby podjęły wszelkie możliwe kroki w celu kompletnego odizolowania Kaddafiego i jego reżimu, zarówno w kraju, jak i za granicą;
5. wzywa do powołania niezależnej międzynarodowej komisji śledczej do spraw incydentów prowadzących do śmierci, obrażeń i aresztowań, jakie miały miejsce podczas wydarzeń rozgrywających się w Libii od 15 lutego br.; podkreśla, że sprawcy ataków na ludność cywilną ponoszą osobistą odpowiedzialność karną w świetle prawa międzynarodowego, dlatego muszą zostać postawieni przed obliczem sprawiedliwości i nie może być mowy o bezkarności; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rada Bezpieczeństwa ONZ przekazała sprawę dotyczącą sytuacji w Libii Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu i wzywa państwa członkowskie do współpracy z trybunałem i prokuratorem prowadzącym sprawę, tak aby sprawiedliwości jak najszybciej stało się zadość;
6. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 1 marca 2011 r. zawieszającą członkostwo Libii w Radzie Praw Człowieka ONZ, które stanowiło paradoks, odkąd prawa człowieka zaczęły być systematycznie łamane w Libii;
7. stoi na stanowisku, że powaga sytuacji w Libii wymaga zdecydowanego i wspólnego działania ze strony wspólnoty międzynarodowej; z zadowoleniem przyjmuje więc rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1970 (2011), na mocy której wprowadzono embargo na dostawy broni, zamrożenie aktywów i zakaz wydawania wiz dla Muammara Kaddafiego i innych osób odpowiedzialnych za brutalne stłumienie protestów; zauważa, że UE jako pierwsza wdrożyła sankcje nałożone przez Radę Bezpieczeństwa ONZ oraz że środki podjęte przez UE mają szerszy zakres i obejmują nałożenie niezależnych sankcji; z zadowoleniem przyjmuje zatem decyzję Rady o zakazie prowadzenia z Libią handlu sprzętem, który mógłby zostać użyty do stosowania represji w kraju, a także wyraża zadowolenie z powodu rozszerzenia listy osób, których dotyczy zamrożenie aktywów i zakaz wydawania wiz;
8. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że pogarszająca się sytuacja w Libii może doprowadzić do bezprecedensowego wysiedlenia ludności uciekającej zarówno w kierunku granicy z Tunezją i Egiptem, jak również w kierunku Europy;

9. wzywa Komisję oraz agencję FRONTEX, aby zadbały o podjęcie wszelkich niezbędnych działań, w tym użycie odpowiednich zasobów finansowych, ludzkich i technicznych, w celu zagwarantowania odpowiedniej reakcji UE w razie wystąpienia masowych ruchów migracyjnych, zgodnie z art. 80 TFUE;
10. wzywa do ciągłej oceny skuteczności tych sankcji; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje dyskusje na temat dalszych sankcji ze strony UE, w tym zamrożenia aktywów libijskich spółek mających powiązania z reżimem Kaddafiego;
11. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji i państwa członkowskie do dalszego dokładnego monitorowania sytuacji i przygotowania się do konieczności podjęcia bardziej restrykcyjnych środków we współpracy z ONZ, w tym wprowadzenia strefy zakazu lotów oraz ewentualnie innych wojskowych środków, aby zapobiec dalszemu rozlewowi krwi i odizolować reżim Kaddafiego;
12. wyraża głębokie zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją humanitarną w Libii, jak również faktem, że uchodźcy wciąż przebywają na granicach i w regionie przygranicznym; podkreśla, że tysiące ludzi utknęło po libijskiej i egipskiej stronie granicy z Tunezją bez pozwolenia na jej przekroczenie, co w rezultacie prowadzi do powstania nadzwyczajnej sytuacji humanitarnej; wzywa obecne i przyszłe władze Libii do umożliwienia organizacjom humanitarnym dostępu do kraju oraz do zagwarantowania bezpieczeństwa ich personelowi; podkreśla, że UE musi jak najszybciej ocenić potrzeby humanitarne w Libii i w krajach sąsiednich oraz niezwłocznie dostarczyć wszelką niezbędną pomoc finansową i humanitarną; z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte do tej pory przez komisarz K. Georgiewą i organizację ECHO oraz pomoc finansową z ich strony, a także pomoc humanitarną, jakiej udzieliły niektóre państwa członkowskie, aby sprostać tej sytuacji;
13. z zadowoleniem przyjmuje zwołanie w dniu 11 marca 2011 r. nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej w sprawie wydarzeń w Libii i w południowych krajach ościennych; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji i państwa członkowskie do wypracowania kompleksowej i spójnej strategii dotyczącej działań humanitarnych i reakcji politycznej wobec sytuacji w tym kraju;
14. wzywa UE do odegrania wiodącej roli również w długoterminowym politycznym, gospodarczym i społecznym rozwoju Libii; podkreśla, że w tej sytuacji należy skupić się przede wszystkim na pomocy przy budowie instytucji oraz na reformach promujących prawa człowieka, praworządność, dobre zarządzanie oraz pluralistyczną, demokratyczną i wolną od konfliktów Libię; apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej o pełne wykorzystanie wszelkich odnośnych instrumentów finansowych UE przeznaczonych na działania zewnętrzne;
15. w związku z tym wzywa UE do prowadzenia stałego dialogu z libijską opozycją;
16. wyraża pogląd, że rewolucyjne zmiany w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie wyraźnie pokazały, iż pozytywny wpływ UE w tym regionie i jej wiarygodność w dłuższej perspektywie będą uzależnione od zdolności Unii do prowadzenia spójnej, wspólnej polityki zagranicznej opierającej się na wartościach i jednoznacznie opowiadającej się po stronie nowych sił demokratycznych; ponownie wzywa UE do

dokonania przeglądu swojej polityki wspierania demokracji i praw człowieka, tak aby stworzyć mechanizm wdrażania klauzuli praw człowieka we wszystkich umowach z krajami trzecimi;

17. powtórnie zwraca się o jak najściślejsze włączenie w prace grupy zadaniowej powołanej w celu koordynacji odpowiedzi UE na kryzys w Libii i w innych miejscach regionu Morza Śródziemnego;
18. jeszcze raz podkreśla, że wydarzenia w Libii oraz w innych krajach tego regionu uwidaczniają pilną potrzebę opracowania bardziej ambitnych i skutecznych strategii politycznych oraz instrumentów w celu wspierania reform politycznych, gospodarczych i społecznych w krajach sąsiadujących z UE od południa; podkreśla, że trwający strategiczny przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa musi odzwierciedlać obecną sytuację w regionie i wystąpić z nowymi, lepszymi sposobami na zaspokojenie potrzeb i aspiracji społeczeństw; stanowczo uważa, że przegląd polityki sąsiedztwa musi przede wszystkim uwzględniać kryteria odnoszące się do niezawisłości sądownictwa, poszanowania praw podstawowych, pluralizmu i wolności prasy oraz zwalczania korupcji; wzywa do lepszej koordynacji z innymi strategiami politycznymi Unii wobec tych krajów;
19. uważa, że Unia dla Śródziemnomorza musi dostosować się do nowej epoki i nowych okoliczności oraz musi dokonać refleksji nad niedawnymi wydarzeniami i podjąć w związku z nimi działania w celu wystąpienia z propozycjami dotyczącymi jak najlepszego propagowania demokracji i praw człowieka w swoich państwach członkowskich i w regionie, w tym w Libii, a także nad ewentualnymi reformami w celu umocnienia własnej roli, zwiększenia jej spójności i zyskania na skuteczności;
20. uważa, że walka z korupcją i umacnianie praworządności w krajach trzecich to podstawowe kryteria dla spełnienia oczekiwań społeczeństw i przyciągnięcia inwestycji zagranicznych;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel, rządów i parlamentom państw członkowskich, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Unii dla Śródziemnomorza, a także libijskim władzom i libijskiej opozycji.